

LBRIS

We know
books

Elizabeth Cheney

Casa unde
domnește
iubirea

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

– Bunică dragă, spuse Doris după câteva clipe de tăcere, în timp ce privea pacea inefabilă de pe chipul palid, să știi că de fapt „Casa Domnului e Casa unde domnește iubirea, iar acolo nimic nu ne va lipsi”.

– Doris, aș vrea să-l văd pe fiul lui Anne Waverley.

Doris ieși pe hol și îl chemă pe soțul ei. Când acesta a intrat în cameră, tânăra stătea lângă pat. El și-a pus brațul în jurul ei și i-a întins o mână cordială bunicii imobilizate la pat. Cu greu putea vorbi.

Bunica își ridică privirea și zâmbi, spunându-i:

– Am cunoscut-o pe mama dumneavoastră înainte să vă nașteți, stimată domn. Hai să vă dau binecuvântarea unei bătrâne ție și lui Doris!

Și-au luat „la revedere” de la ea, promițându-i să revină, dar între ei nu au schimbat nici o vorbă până când au plecat de acolo și se aflau deja pe drum.

– Doris, spuse el cu o voce încă șovăitoare după dezmeticirea bruscă prin care tocmai trecuse, deci tu erai interpreta mea, doamna la care visam și propria ta rivală! De ce m-ai lăsat atâta vreme să mă zbucium în neștire, bântuit și dezorientat?

– Fiindcă, îi răspunse soția lui rezemându-și obrazul de umărul lui, voiam să fiu sigură că mă iubești pentru ceea ce sunt eu, Bob!

– Păi uite care e enigma, draga mea: dacă o femeie este absolut neprețuită, adorabilă, dulce – dar absolut dulce! –, cum ar putea să fie mai mult de atât?

– Dar dacă mai și cântă? întrebă Doris, cu o anumită cochetărie.

Cuprins

I. Sus, pe deal	7
II. Sosirea	19
III. Lovitura de bici	35
IV. Metoda doamnei Turner	49
V. Conspirația	61
VI. Prima repetiție	81
VII. Rochia albastră.....	97
VIII. Descoperirea doamnei Wilde	115
IX. Inelul	133
X. Hoțul	153
XI. Sarcina lui Kelsey.....	175
XII. Evadarea.....	197
XIII. Valul cel mare	209
XIV. Vioara	225
XV. „Odă bucuriei”	245

CAPITOLUL I

Sus, pe deal

– Ia-o din loc *mata!* urlă Silas Webb, birjarul, lovind calul degeaba cu biciul zdrențuit.

De prisos să mai spunem că nu-i răspunse. Nu se oprise decât să-și tragă suflarea, cum o făcea în fiecare zi în ultimii cincisprezece ani, la poarta grajdului doamnei Elkins, văduva, și, ca de obicei, întorsese capul să-i arunce o privire piezișă stăpânului său. Mișcare pe care Silas o interpreta mereu de parcă el însuși ar trebui să coboare și să-i ia locul. Tocmai de aceea rostise mai apăsător pronumele.

– Ia-o din loc *mata!* strigă el din nou, șfichiindu-l iarăși cu biciul.

Dar lui Pepper Webb nu-i era frică nici de glasul lui, nici de bici. Căci glasul era al unui om bun, care niciodată nu se zgârcise la proviziile de ovăz, iar biciul îi era de mare folos când își făceau apariția muștele, căci coada lui era prea scurtă și prea rară. Pepper era un cal alb, destul de bătrâior, acoperit cu mici pete brun-roșcate, ce-l făceau să pară că fusese lăsat în ploaie până a ruginit. Juca un rol foarte important în transportul de pasageri și de marfă dintre Kent și Waverley Ridge; dar avea ideile lui.

Pornind din orașul Kent – un oraș plin de viață de pe marginea râului, cu hornurile înalte ale fabricilor, cu stră-

zile lui obișnuite, cu amestecul de miros de fum și de ulei de motor –, drumul șerpuia abrupt către dealurile din Corners¹, unde se intersecta cu un alt drum, ce ducea către zona de ferme din sud. Apoi iarăși urca încă vreo două mile până la cei doi bolovani mari și cenușii care alcătuiau un fel de poartă naturală către sătucul vechi, frumos și aristocratic Waverley Ridge.

La Corners se formase în timp o așezare răsfirată și modestă, adunată în jurul unei mari suprafețe triunghiulare acoperite cu iarbă tunsă scurt, încercuite de un gard ruginit de sârmă, cu stâlpi albi; locul era cunoscut sub numele de Green². Aici existau doi ulmi bătrâni, dintre care unul fusese ars de un trăsnet, rămânând din el doar un trunchi mare, carbonizat și fără frunze, pe care nimeni nu se grăbise să-l înlăture. Tot aici era pompa de alimentare a orașului, ale cărei fațade exterioare, din lemn, slujeau ca avizier și erau învelite într-o pânză multicoloră ce flutura în vânt, pe care încă mai erau anunțuri de demult despre întâlnirile de la primărie, despre ce mai vindeau fermierii și despre cum căutau mână de lucru; tot acolo erau și notificările neiertătoare ale fiscului. Unul dintre cei doi pomi bătrâni îl îndemna pe călător să viziteze Ketcham Bros din Kent, căci acolo avea să găsească cea mai bună încălțăminte. Celălalt avea marcat cu vopsea albastră, într-o manieră stridentă, pe fundal galben, că cea mai bună și ieftină încălțăminte se găsea la „Owen's Oll-Rite Emporium”, din același oraș. În apropiere se afla și un indicator vechi cu brațe înțepenite și semne vopsite în negru, pe care nu se mai distingeau nici literele, nici cifrele din cauza

¹ *Corners* (engl.) – colțuri (*n. trad.*).

² *Green* (engl.) – verde (*n. trad.*).

vremii și a trecerii timpului. Iar pe o piatră mare de la baza indicatorului era scris un mesaj cutremurător: „Fii gata să te întâlnești cu Dumnezeuul tău!” O sugestie teologică subtilă că toate drumurile duc la întâlnirea ultimă cu Cel Nevăzut, cu intenția de a-i încuraja pe fermieri să așeze la fundul butoiului merele bune și pe cele mai puțin arătoase, deasupra.

Fiecare dintre cele patru colțuri era ocupat de clădiri importante pentru bunăstarea locului. Un colț era ocupat de un magazin cu veranda lui veche și ponosită, cu treptele tocite și cu un adăpost pentru grajduri în spate. Magazinul, de modă veche, ținea tot felul de mărfuri laolaltă. Butoiul cu macrou și nelipsitele banane (doar pe jumătate coapte) erau puse lângă panglici și percale. Pe un raft stăteau îngrămădite conserve cu supă, pastile pentru tuse, murături și alte leacuri împotriva răcelii, iar lângă ele, niște săpunuri viu colorate. Într-un borcan mare se aflau drop-suri cu ciocolată, amestecate cu mici cuburi de zahăr roz, iar alături, niște crenguțe de brad și lămâi, parfumuri ieftine, câteva pachete de țigări, un talger cu bijuterii pe care rar le cerceta vreun client. Fetițele erau trimise la cumpărături ce nu sufereau amânare de către mămicile lor ocupate, iar acestea se știa că zăbovesc cu ochii la cerceii și broșele cu ametist și topaz, arătând cu un deget murdărel către vitrină: „*Io* pe ăștia îi aleg. Ție care-ți plac mai mult, dacă ar fi să ni-i cumpărăm?”

Ciudat era că oficiul poștal nu se afla în același magazin, lucru care îl amăra teribil pe proprietarul magazinului, Ezra Hallett. Îi contesta dreptul doamnei Annet Graves, din familie de poștași, de a prelua sacul de scrisori pe care Silas Webb și Pepper îl cărau zilnic încoace și încolo,

între Kent și Corners. Dar, mai înainte de a fi ridicat magazinul, bunicul lui Annet, Matthew Graves, ținuse o fierărie în colțul nord-estic, și fermierilor împrăstiați care încotro și familiilor lor le era la îndemână să lase mesaje în cutia de lemn agățată pe pervaz. După mai mulți ani, când Matthew s-a prăpădit și fiul lui, Jeremiah, care era dulgher, a vândut fierăria și și-a construit o casă mare de lemn la sud-vest de Green, acest schimb de mesaje s-a transferat într-o cutie încuiată, fixată pe arțarul de la poarta lui Jeremiah. Cheia era agățată într-un cui chiar la intrare, puțina bătaie de cap a familiei fiind recompensată de sentimentul că face ceva important și de interes public. Soția lui Jeremiah murise și îl lăsase cu o fiică, Annet. El nu s-a recăsătorit, iar când corespondența a sporit și a fost nevoie de un loc mai bun decât le oferea pomul, el și-a transformat mica verandă într-un oficiu poștal. Oare se putea născoci ceva mai potrivit? Spațiile goale dintre barele balustradei separau foarte bine cutiile pentru scrisori, iar ușa dublă de la intrare, rotunjită în partea de jos, împiedica pătrunderea nedorită a oamenilor, cărora li se permitea – când vremea se încălzea – să stea confortabil pe scăunelele de lemn de pe verandă.

Acum oamenii își primeau corespondența obișnuită în Kent, dar, de câțiva ani, de când populația a crescut, Silas Webb a devenit poștaș autorizat pe distanța Kent–Waverley Ridge, iar Jeremiah Graves era destinatarul oficial. După ce s-a înființat și o lăptărie în zonă, descurajând drumurile zilnice pe care le făceau fermierii din zonă să ducă lapte la stația de tren din Kent, pentru New York, micul oficiu poștal a devenit un centru de interes. Iarna sau când era vreme rea, oamenii își făceau de lucru prin magazin până

când la una dintre ferestrele înguste de la casa lui Graves apărea o lampă roșie, semn că poșta era gata de distribuire.

Nu erau decât câteva scrisori și cărți poștale, cel mult, iar o dată pe săptămână mai primeau și ziarul *Herald* din Kent. Nimeni de prin Corners nu cumpăra zilnic vreun ziar. Doar *Herald* și revistele lunare mergeau bine în Waverley Ridge. Acest oficiu poștal de pe verandă fusese o mare sursă de supărare pentru sora mai mare a lui Jeremiah, care se ocupa de întreținerea casei lui și era nemulțumită, nemărturisit, de faptul că familia lor nu folosea decât treptele din spatele casei, abrupte și înguste. Dar Annet crescuse în acest fel și îl acceptase odată cu toată casa bătrânească, iar, după ce tatăl și mătușa s-au prăpădit, sosirea corespondenței și sortarea ei i s-au părut un mod plăcut de a-și trece timpul, căci avea o viață retrasă și monotona. În partea de sus a ușii de la intrare decupase o ferestruică, făcând să vină mai multă lumină, pe lângă cea de la fereastră mare de deasupra și evitând, astfel, ca în zilele mai reci să fie nevoită să deschidă ușa pentru a înmâna scrisorile.

În cel de-al patrulea capăt din rondoul Green se afla o mică școală ce servea comunitatea și în alte scopuri decât educarea copiilor, cum ar fi: slujbe religioase, întâlniri, conferințe; și spectacole cu lampa fermecată își găseau loc sub acoperișul ei.

Acum Pepper Webb avea destul timp să-și tragă răsuflarea și să-și reia urcușul pe diagonală, căci împrăstia noroiul în față și în spate, ocazie numai bună pentru a descrie satul Waverley Ridge, aflat la capătul traseului lui. Istoria satului cobora până în vremea în care Sir Percival Waverley primise din partea Coroanei un domeniu pe platoul frumos din sudul Muntelui Samoset, la adăpostul unei

culmi stâncoase, împânzite de brazi. Aici își înălțase un conac din piatră gri aspră, înconjurat de grădini și pajiști întinse. Când copiii lui au crescut – și a avut mulți copii –, au apărut case noi în vecinătate; nici una nu era atât de mare precum casa cea veche, ale cărei căminuri largi, cu vâlvătaia focului din ele ce contrasta cu zăpada care se așternea pe acoperiș, abia dacă erau depășite în farmec de grădinile de vară cu nalbe și trandafiri. Cea de-a treia generație a fost mult mai numeroasă decât cea de dinainte, așa încât frumoasa bisericuță de piatră construită în amintirea lui Sir Percival și a soției lui s-a umplut repede de urmașii lui. Biserica era închinată Sfintei Margareta, după numele doamnei Waverley, o doamnă impunătoare care se făcuse remarcată prin faptele-i bune, dar și prin statutul și frumusețea ei.

Satul părea să exercite o fascinație puternică, fiindcă nici măcar a patra generație nu s-a împrăștiat, încât să-și lase vetrele familiei în grija câtorva văduve și femei nemăritate. Mulți dintre tineri au mers la colegiu, însă ciudat era că, deși fetele, cu precădere, s-au căsătorit și s-au mutat în orașe îndepărtate sau chiar în alte ținuturi, Waverley Ridge reușise să-și țină, în mare măsură, fiii aproape. Motivul nu era atât dragostea pentru pământ, cât afacerile dinamice din Kent. Ceesurile produse aici își croisează drum până la buzunarele minerilor din Alaska și ale mandarinilor chinezi, iar mașinile de cusut fabricate în Kent țacăneau fericite în satele din Bavaria și în bungalourile din India, iar cartușele de aceeași proveniență ajungeau în junglele africane, după cum lămpile sale împodobeau mesele bibliotecilor din New York, Sankt Petersburg și Roma. Băieții din Waverley Ridge crescuseră în preaj-

ma acestor afaceri prospere, având la îndemână multiple oportunități profesionale – căci în Kent era nevoie și de medici, și de funcționari la bancă sau de președinți ai companiilor de stocuri –, iar mulți dintre ei reveneau după studii și se stabileau în casele în care crescuseră de mici. Unii dintre ei se întorceau cu soții din locuri îndepărtate, alții se căsătoreau cu tovarășele lor de joacă din copilărie, nu toate familiile cu numele de Ridge fiind din neamul Waverley. Mulți oaspeți veneau și plecau. Aveau loc schimburi de amabilități cu câteva familii din Kent. Viața socială căpătă strălucire și vioiciune, dar păstra o fidelitate față de trecut datorată conservatorismului.

Vechiul conac, pe vremuri inima vieții sociale și intelectuale de prin acele locuri, acum stătea părăsit și sumbru. Ultima descendență directă era din căsătoria frumoasei Annet Waverley cu un om de litere, dr. Thomas Allston. Mariajul lor a fost mai fericit decât al multor muritori, dar când ea s-a stins, domnul Allston a rămas să-l crească pe băiețelul lor. Însă nu a putut răbda ecoul pașilor lui singuratici prin casa cea veche și s-a întors în orașul natal, Boston. De două ori pe an venea în vizită și stătea de vorbă cu cel care îngrijea casa și cu soția acestuia, după care pleca în aceeași seară. În timpul vacanțelor lungi de vară îl lua pe băiat cu el în străinătate.

În după-amiaza sfârșitului de noiembrie, când începe povestea noastră, cu vechea birjă nu venise decât un călător, o făptură atât de mică și delicată, încât arcurile banchetei din spate nu trădau prezența vreunei greutăți. Din umbra vehiculului cavernos, pe chipul ei mic și palid străluceau ochii gri-albăstrui, ce păreau mai curând ai unei gingașe făpturi oropsite și neînzestrate de natură cu prea

multe mijloace de apărare, dar care voia să se disperare să se salveze. Urcușul era abrupt. Suspensiile mari și tocite, cu nasturii de metal lipsă ori gata să se desprindă, se mișcau în față și în spate pe lângă fetiță, în timp ce Pepper se avânta pe panta drumului noroios, iar ea se ținea de banchetă cu mâinile goale, fără mănuși. În fața birjarului nu vedea decât nori gri și plumburii, încât i se părea că se îndreaptă direct spre cer. Se întrebă dacă, pe culmea dealului, vor ajunge la un castel uriaș și înfiorător. De obicei, cerul îi evoca Raiul și pe mama ei, dar numai când era albastru, senin și prietenos, brăzdat de nori albi. În ultimele două săptămâni, de când se prăpădise mama ei, așa fusese cerul în fiecare zi. Dar aici era întunecat și inaccesibil, mai cu seamă când îl priveai prin ferestruica strâmbă a trăsurii, peste umerii unui om atât de ciudat și slut. Însă birjarul îi vorbise cu blândețe când a luat-o de la gară.

Silas începuse să intoneze cântecul lui preferat, „Lăsați luminile de jos aprinse”, care îi stârnea cumva imaginația după zile lungi petrecute doar pe drum. Ceva îi distrase gândurile de obicei placide, căci se opri brusc, sări din trăsura și își frecă ochii cu mâna aspră și grea.

– Biata fetiță! șopti el. I-au pus ecuson ca unei încărcături de marfă.

Apoi se întoarse și strigă:

– Măi fetiță!

Din trăsura întunecată se auzi un sunet nearticulat.

– Măi fetiță, repetă birjarul, ești singură pe lume?

De astă dată se auzi clar un suspin.

– Măi să fie! făcu Silas. Pepper, stai așa!

În toată experiența sa de cincisprezece ani de transport, lui Pepper Webb nu i se mai ceruse să se oprească

lângă un copac, unde un indicator mare îi îndemna pe trecători să se spele pe mâini. Pe ruta aceea, el avea de toate numai trei opriri, pe care și le alesese singur: una după primul urcuș, a doua la poarta grajdului de mai devreme, iar a treia la apa care se găsea la o milă de Green.

– Stai așa! gemu iarăși Silas, trăgând de hățuri.

Dar Pepper ciuli urechea dreaptă și își văzu de drum fără să-i mai dea atenție. Se vede treaba că s-a gândit că stăpânul lui își ieșise din minți și se cuvenea ca tovarășul lui necuvântător să preia răspunderea înțelegerii de a duce la capăt călătoria.

– Ai mai văzut vreodată așa un cal trăsmit și căpos ca ăsta? exclamă Silas, zâmbind pe jumătate. Crede că-i de capu' lui, din câte văd.

Tocmai atunci, când se domolise panta, s-au întâlnit cu Morris, fermierul, care venea încet cu o încărcătură. Și, întrucât domnul Morris s-a oprit să îl întrebe ceva pe Silas, Pepper a luat aminte și, purtându-se cum se cuvine, s-a oprit și el. Cât s-a ocupat fermierul de o ladă cu găini agitate, apoi de curățatul unui covor, cum îi ceruse paracliserul, și de corespondența din SUA, Silas trecu de cealaltă parte a trăsurii. Nu era prea chipeș, căci avea fața biciuită de vremea aspră, barba blondă și stufoasă și sprâncenele groase și înspăimântătoare, însă ochii lui albaștri și copilăroși scânteiau. Doris, căci așa o chema pe fată, tocmai se ștergea la ochi cu un colț de batistă, căci era o domnișorică mândră și nu se cuvenea să fie văzută plângând.

– Măi surioară, spuse Silas pe un ton vesel, io o să pun niște lucruri în spate și am să te iau cu mine, pe bancheta din față. Hai, dă-te jos. Te ajut eu și dup-aia scăpăm noi și de găini și o să iau canistra cu gazolină. Hai, că n-avem

timp de pierdut. Pepper e pe picior de plecare, cu sau fără găini. E cam morocănos și trebuie să-i fac pe plac. Bravo, așa coboară o *doamnă!*, spuse când Doris ateriză într-o tu-fă de arin, ce se asorta cu roibul, mirosind puternic a mosc de modă veche, trandafiriu.

Silas a rearanjat încărcătura cu câteva mișcări precise, astfel că Doris se trezi în față, iar el a trebuit să-și reia locul, trăgându-și un pic sufletul.

– Calu' ăsta, zise el, abia se mai ține. Cre' că, dacă m-aș retrage din meseria asta, el tot și-ar vedea de treabă.

Făcu o pauză ca să îi arunce o privire tovarășei de drum. Avea în jur de zece ani, înălțuță pentru vârsta ei, palidă și firavă. Cu fețișoara pistruiată, cu fruntea lată și sprâncenele abia conturate, cu obrăjorii trași – care făceau pomeții să iasă prea mult în afară –, un nas bine conturat, care sugera forță și demnitate, gura de om sensibil și bărbia foarte hotărâtă. Ochii erau înroșiți de plâns și priveau spre norii amenințatori; dar chiar și dacă Silas i-ar fi văzut, nu ar fi avut cum să-i descrie soției sale în seara aceea, căci își schimbau culoarea și expresia după gândurile și sentimentele copilei. Uneori pupila li se micșora și păreau lipsiți de viață, ca și cum sufletul ei s-ar fi ascuns în spatele unei cortine incoloră și opace, după care iarăși străluceau în culori vii ca niște pietre prețioase ce prindeau viață. Adesea aveau culoarea alunei, apoi iarăși deveneau cenușii și, uneori, chiar negri. Se putea spune că avea un chip ce exprima putere și drăgălășenie, însă nu era armonios și prea avea multe pistrui. Părul roșcat și bogat, împletit într-o coadă, pe spate, era legat cu o panglică neagră foarte uzată. Buchețelul de margarete de la pălăria ei de paie părea foarte ofilit în lumina cenușie a lunii noiembrie, iar jacheta de

vară nu prea o proteja de rafalele de vânt care se năpusteau asupra lor răscolind frunzele căzute de pe drum. Silas reuși să găsească și să scoată o păturică de sub banchetă și, cu gesturi neîndemânatică, o puse pe umerii copilei.

– O, mulțumesc mult! spuse ea învelindu-se mai bine.

– Văd că la doamna Wilde trebuie să ajungi. O cunoști? întrebă Silas cu interes.

Doris clătină din cap. Avea un fel de a fi rezervat care nu îl încuraja pe tovarășul ei de drum să dea frâu liber curiozității altminteri bine-intenționate. Deodată au simțit pe obraji câțiva fulgi de zăpadă. Se lăsa întunericul. Picioarele puternice ale lui Pepper urcau dealul cu îndârjire. Silas își chinui mintea cum să facă să alunge tăcerea. În cele din urmă, o întrebă:

– Cum te cheamă, fetiço?

Citise el un nume pe ecusonul pe care fata îl avea prins pe haină, dar numele nu-i suna familiar și l-a uitat repede.

– Doris. Doris Avery, răspunse ea tărăgănat, de parcă acele cuvinte îi răneau gâtletul.

– Și vrei să te muți aici?

Doris încuviință doar cu o mișcare a capului, fără cuvinte.

– Ai locuit în York?

Fata strânse mai aproape pachetul învelit în hârtie de ziar și reuși să îngaime:

– Da.

Dar apoi, de teamă să nu pară nerecunoscătoare, răspunse cu pauze bine ticluite, nădăjduind totuși să clarifice o dată pentru totdeauna ce avea de spus:

– Nu o aveam decât pe mama. A plecat la ceruri. Apoi cineva i-a scris unei doamne care locuia cu noi că are ne-

voie de o fată în casă, și atunci i-a spus despre mine. Mi-au trimis bani de bilet și uite-mă.

După aceea, nici fata, nici bărbatul nu au mai scos o vorbă până când nu a apărut lumina magazinului de la Corners. Silas uitase și să mai cânte, căci era adâncit în gânduri cu privire la perspectivele pe care le avea copila aceasta în familia Wilde. La rândul ei, Doris reflecta la ce îi spusese glasul cel mai drag ei pe lume: „Să nu uiți, draga mea, că ești copila lui Dumnezeu!”

În acele vorbe tandre își înfășură sufletul rănit și însingurat, căci o ajutau să înfrunte sentimentul dorului de casă – ciudat, rece și funebru – ce amenința să covârșească dramul de curaj copilăresc pe care îl avea. Camera goală dintr-o mansardă de oraș adăpostise atâta prisos de iubire, care o protejase cu tandrețea și căldura sa de toată durerea și de orice lipsuri. Pentru ea, „acasă” însemna acea iubire.

Ninsoarea se înteeți în răstimpul în care Pepper se opri la poarta doamnei Graves, unde îl așteptau mai mulți oameni în câteva grupuri împrăștiate.

– Ia zi, Silas, se auzi o voce groasă, dar binevoitoare, mi-ai adus orătării? întrebă un bărbat apropiindu-se.

– Am adus o fetiță drăguță. Scrie că tre’ să ajungă la nevastă-ta, îi răspunse Silas. Bine-ar fi să începi cu ea, ca apoi să mă pot ocupa de încărcătura „metropolei” ăsteia. La revedere, fetițo! rosti el pe un ton grav, când Doris se întoarse spre mâna întinsă a domnului Wilde. Poți conta pe mine și pe nevastă-mea aici, în Ridge.

– La revedere și vă mulțumesc! spuse Doris.

– Să-i ajute Domnul! mai mormăi bărbatul ininteligibil în timp ce scotea un teanc de scrisori de sub banchetă.

– O s-o luăm pe jos, i se adresa lui Doris Thaddeus Wilde. Nu e mult de mers.

CAPITOLUL II

Sosirea

Thaddeus Wilde mergea cu pași mari pe cărarea îngustă din spatele magazinului, dincolo de cele câteva case cu etaj și cu gard, îndreptându-se spre zona căreia i se spunea South Farms¹. Mai avea cel puțin un sfert de milă până la destinație, când Doris, zorind să țină pasul pe întineric, se tot împiedica de câte o piatră și era cât pe ce să se prăbușească de oboseală și de foame până să ajungă, în sfârșit, la poarta lor. În fața casei nu era nici un felinar, dar prin fereastra unei uși laterale venea o luminiță în care se zăreau căderea fulgilor de zăpadă și vița-de-vie de pe verandă. Bărbatul nu scosese o vorbă de când porniseră la drum, în afara unui strigăt aspru:

– Ai grijă! când fata, împiedicându-se, fu cât pe ce să cadă.

Altminteri, el nu era implicat în acest aranjament. Nu i se părea deloc că ar fi nevoie de un ajutor în gospodăria lor.

– O ai pe fiică-ta, îi răspunsese el nevastei cu o săptămână mai înainte, când discutaseră despre acest subiect. Pune-o pe ea să spele vasele.

– Thad Wilde, răspunse Abigail, *io n-o s-o pun pe 'Relia să ducă greu' în casă. Ia uită-te la mâinile mele, zise ea,*

¹ *South Farms (engl.)* – Fermele din sud (*n. trad.*).

arătându-și palmele aspre și muncite. Crezi că i-ar sta bine să aibă mâinile așa, ca mine?

– Vorbești de parcă i-ar oferi careva lui Reely tronul Angliei, răspunse el, ori poate o pregătești pentru Casa Albă.

– Păi n-ar fi așa ciudat, îi zise nevasta cu toată seriozitatea. Doar e o țară liberă.

– Ce să mai zic? Poate tu îți închipui că nu faci decât să cultivi un porumb bun, dar pare-mi-se că se coace un buboi și încă unul mare. Când ai o bubă n-o mai zgândări, ci te chinui zi și noapte să o vindeci.

– Io am zis mereu, spuse femeia pe un ton mai vehement, că treaba ta-i să ai grijă de ce-i pe afară. Ce-i în casă îi treaba mea. Vreau ajutor în gospodărie și o să îl am.

Din copilărie, cu excepția mamei sale, toată lumea o striga Gale pe Abigail Lane. Avusese dintotdeauna o anumită atitudine neîmblânzită, dominatoare. Se născuse într-o familie modestă, iar părinții ei fuseseră niște oameni răbdători și greoi din Kent, a căror înfățișare (ca și viața pe care o duceau) era în nuanțe domoale de brun. Natura nu-i stăvilise nici imaginația, nici paleta ei de culori. Însă bebelușul a fost o minune, ca o floare tropicală splendidă îmbobocită printre rândurile prozaice de cartofi din grădina de zarzavaturi. Era ca o flăcăruie și avea ochii strălucitori, de o culoare intensă, precum și o fire voluntară. Mama, bunica și străbunica ei fuseseră slujnice apreciate la conacul din Waverley Ridge. Poate tocmai acele povești pe care le auzise din copilărie despre opulența și veselie ce dominau la nunțile și aniversările familiei i-au stimulat mintea de față să aspire la o stare mai bună decât cea în care se găsea prin naștere. Detesta cămăruțele mici și anoste,

confortul obișnuit pe care părinții ei îl regăseau seara lângă lampa cu gaz, mirosul acela de ulei care îl învăluia pe tatăl ei și slujbele lungi de duminică, în care preotul părea un temnicer care o ținutua locului.

Treptat, a ajuns să se întrebe de ce le e dat părinților ei să locuiască într-o casă așa de mică, în timp ce alți oameni aveau conace, de ce nu puteau și ei avea cai și trăsură, de ce ea nu avea decât două panglici de păr în timp ce alte colege de școală aveau tot felul de culori și le purtau, pe rând, cu mândrie.

– Abigail, îi spuse mama ei smerită într-o zi în care răbdarea îi fusese pusă la grea încercare, dacă nu te-oprești din bombănit la adresa Atotputernicului, mira-m-aș să nu ia foc casa și să se prăpădească și cât avem acum!

În cazul Marthei Lane, toate acestea au fost un zbor al imaginației la fel de surprinzător precum izbucnirea în vâlvătăi a unei lumânări de seu. Văzând uimirea de pe chipul fiicei sale, prinse curaj și adăugă:

– Nu ți-am zis că Dumnezeu închide un drum și deschide altu'?

– Atunci de ce nu deschide alt drum și pentru noi? o chestionă, nemulțumită, Abigail.

– Fin'c-o fi mai bine așa, replică doamna Lane. Acum vezi-ți de treabă.

Pe măsură ce Gale creștea, își exprima din ce în ce mai rar nemulțumirea, însă deveni o persoană retrasă și morocănoasă. Pe când avea în jur de treisprezece ani, se răspândise o bârfă foarte interesantă despre căsătoria lui Carrol Malby, din Ridge, cu o fată din Ohio. Se spunea că aceasta provenea dintr-o familie foarte modestă, însă, prin talentul și forța caracterului ei, și-a croit drum cu mare cin-